

בפני ועדת הערר: עו"ד ראמי חזאן – יו"ר הועדה

מר יהודה עייאש – חבר הועדה

מר רועי קרליץ – חבר הועדה

בעניין: עוגיות המלך בע"מ

העוררת

נגד

מנהל הארנונה בעיריית עכו

ע"י ב"כ עו"ד דביר ליבוביץ ואח'

המשיב

החלטה

רקע כללי:

1. העוררת הנה חברה בע"מ, המחזיקה בנכס הממוקם באזור תעשייה הדרומי, בשטח שיפוטה של העיר עכו, אשר סומן בפנקסי המשיב כנכס מס' 18041040209 (להלן: "הנכס").
2. העוררת הגישה למשיב ביום 4.6.18 השגה בנוגע לחיוב הנכס (להלן: "ההשגה"), בטענה לפיה הנכס משמש לאחסון בלבד ועל כן יש לסווגו בסיווג "מחסן" שבצו המסים לעיריית עכו (להלן: "צו המסים").
3. המשיב השיב להשגה ביום 1.8.2018 ודחה את ההשגה, מהטעם שהפעילות בנכס אינה עונה על הגדרת "מחסן" שבצו המסים, אלא המקום כולל גם משרד ופעילות מסחרית (להלן: "התשובה להשגה").
4. על פי אישור מאתר דואר ישראל הציג המשיב, התשובה להשגה נשלחה לעוררת בדואר רשום ונמסרה ליעדה ביום 5.8.2018. העוררת לא הציגה כל מסמך הסותר זאת וגם לא טענה אחרת.
5. על התשובה להשגה הוגש הערר שבפנינו. הערר הוגש למזכירות הועדה ביום 15.10.18, קרי קרוב לחודשיים וחצי לאחר מועד קבלת התשובה להשגה על ידי העוררת. בערר חוזרת העוררת על טענותיה.
6. המשיב השיב לערר וטען, ראשית, טענה מקדמית לפיה דין הערר להיות מסולק על הסף מפאת הגשתו באיחור ולמען הזהירות הן לגופו של עניין, מהטעמים שבגינה נדחתה ההשגה.
7. לאחר שהתקיים בפנינו דיון מקדמי בנוכחות הצדדים, קיימנו סיור בנכס בהשתתפות הצדדים. בתום הסיור הודיעו הצדדים כי ניתן להסתפק בממצאי הסיור ואין צורך בשמיעת ראיות. נציג העוררת הודיע כי אין צורך מצדו בהגשת סיכומים וביקש להסתמך על עררו כסיכומים ואלו המשיב הגיש סיכומים מטעמו. בסיכומיו חזר המשיב על בקשתו לסילוק הערר על הסף מפאת הגשתו באיחור ולמען הזהירות חזר על טענתו כי דין הערר להידחות גם לגופו, תוך התייחסות לממצאי הסיור.

דיון בטענה המקדמית של המשיב – סילוק על הסף עקב הגשת ערר באיחור:

8. כאמור המשיב טוען כי דין הערר להיות מסולק על הסף מפאת הגשתו באיחור.
9. ס' 3 לחוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית), התשל"ו-1976 (להלן: "חוק הערר") קובע:
- "(א) מי שחויב בתשלום ארנונה כללית רשאי תוך תשעים ימים מיום קבלת הודעת התשלום להשיג עליה לפני מנהל הארנונה על יסוד טענה מטענות אלה..."** (ההדגשות שלנו).
- וביחס להגשת ערר נקבע:
- "הרואה עצמו מקופח בתשובת מנהל הארנונה על השגתו רשאי, תוך שלושים יום מיום שנמסרה לו התשובה, לערוך עליה לפני ועדת ערר"** (ההדגשה הוספה).
10. עיינו הרואות, כי הסעיף מציב תנאי מקדמי, לפיו על הערר להיות מוגש תוך 30 יום מקבלת התשובה להשגה.
11. עיון בהלכה הפסוקה מעלה, כי קיימת פסיקה עקבית ומחמירה בכל הנוגע להגשת השגה וערר במועד. בתי המשפט ובפרט בית המשפט העליון פסקו כחוט השני, כי יש להקפיד על המועדים וגם אם מדובר באיחור של יום, ומאחר ולוועדות הערר אין סמכות ישירה למתן אורכה אלא רק "סמכות טבועה", הרי שיש לעשות בה שימוש "אך לעתים חריגות, במתינות ובזהירות, על מנת שלא לפגוע ביציבות ובוודאות שהן כה חשובות בתחום הדינאמי של חיובי ארנונה" ו"מטעמים מיוחדים שיירשמו".
12. נפנה לעניין זה ראשית לבר"מ 901/14 עבוד ויקטור נ' עיריית חיפה [פורסם בנבו] (להלן: "פס"ד עבוד"), שם נידונה השאלה האם בכלל יש לוועדות הערר סמכות להעניק ארכה להגשת השגה וערר, משזאת לא נזכרה בתקנות ונפסק, כי קיימת סמכות לוועדת הערר הנכבדה להארכת מועד להגשת השגה וערר, אך זאת רק "מטעמים מיוחדים" ו"לעתים חריגות, במתינות ובזהירות", שכן, הגם שנקבע שלוועדות הערר ישנה סמכות להארכת מועד, נפסק כי "סמכות – לחוד, ושיקול דעת – לחוד", והסמכות צריך שתהא מופעלת אך באורח חריג, כדרך הארכות מועד".
13. לאחר פסק דין עבוד ניתנו פסקי דין רבים אשר יישמו את אמת המידה המחמירה שנקבעה בו. נפנה לעניין זה לפסק הדין שניתן לאחרונה ממש על ידי כב' הש' דנה כהן לקח בעמ"נ 11487-12-17 פירו נ' עיריית ירושלים ואח' (פורסם בנבו) (להלן: "פס"ד פירו"), החל מס' 26 לפסה"ד דן כב' ביהמ"ש בבקשת המערער שם לארכה להגשת ערר ועומד על חשיבות ההקפדה על המועדים ועל חשיבות יישום אמת המידה שהציב ביהמ"ש העליון בפס"ד עבוד. לאור דבריו של ביהמ"ש העליון בעניין עבוד, קובעת כב' הש' כהן לקח, כי אמת המידה בה יש לעשות שימוש למתן הארכה הנה אמת המידה המחמירה ביותר הקיימת – טעמים מיוחדים שיירשמו:
- "נראה כי נדרשים 'טעמים מיוחדים שיירשמו' כדי להאריך מועד זה (השוו: תקנה 528 סיפא לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984). הדרישה האמורה ל'טעמים מיוחדים שיירשמו', מאפשרת לאזן בין אינטרס סופיות השומה מחד גיסא, לבין אינטרס הפרט להביא את עניינו לפני הגורם המוסמך כדי להבטיח תשלום מס אמת מאידך גיסא" (ההגשה הוספה).**
14. הפסיקה קבעה, כחוט השני, כי כאשר אמת המידה למתן הארכה הנה "מטעמים מיוחדים שיירשמו", הרי שנדרשים נימוקים כבדי משקל למתן הארכה, הנוצצים בגורמים חיצוניים, שאינם מצויים

בשליטת בעל הדין. ראו למשל: -רע"א 10436/07 ציון נ' בנק הפועלים בע"מ (פורסם באתר נבו). - כך גם, על פי ההלכה הפסוקה, על כל ערכאותיה אין להקל ראש בעצם ההגשה באיחור, ונקבעה כחוט השני ופעם אחר פעם ההלכה המושרשת, לפיה כל איחור איחור הוא וגם איחור של יום אחד הוא איחור המצדיק הסבר, ונקבע כי יש לייחס משקל לגודל האיחור - ראו למשל עמ"נ 11-05-461 נצב"א אחזקות 1995 בע"מ נ' מנהל הארנונה בעיריית טירת הכרמל (פורסם בנבו).

15. ההלכה הפסוקה גם קבעה, כי יש ליתן משקל למועד שבו התבקשה לראשונה ארכה, והאם היא התבקשה לפני חלוף המועד או לאחר שכבר חלף. ראו לעניין זה למשל האמור בבש"א (עליון) 1832/04 קוטלר נ' אגף מס הכנסה – היחידה לפירוקים (פורסם בנבו) – שם נפסק כי:

"המבקש להאריך את המועד לנקיטת הליך, חייב להגיש בקשה למתן ארכה מיד לכשמתברר לו הצורך בארכה, או תוך זמן סביר אחרי כן" (ההדגשה הוספה).

עוד ראו האמור ברע"א 1778/07 יעל עופר נ' רבקה דיין [פורסם בנבו] – שם נדחתה בקשה להארכת מועד מן הטעם שהוגשה לאחר חלוף המועד להגשה ולא בטרם חלף.

וכן המרצה 13/95 יונס נ' פ"ש נצרת, מסים 60/14, בו דחה בית המשפט בקשה להארכת מועד בגין איחור של יום אחד, וכך גם בבש"א 169/87 וינשטיין נ' הפועלים ליסינג בע"מ, פ"ד מא(4) 785.

כך גם נפסק, כי "אף כאשר מדובר באיחור קל בן ימים ספורים בלבד, לא תינתן הארכת המועד כדבר שבשגרה והנטל על המבקש להוכיח קיומם של טעמים מיוחדים המצדיקים מתן ארכה להגשת ההליך". (ההדגשה הוספה).

נא ראו לעניין זה:

-בש"א הדר נ' הדר, תקציר פ"ד כרך מ"ב -23 ע' 366.

-ע"א 796/79 מועלם נ' מטא ואח', פ"ד לה(1) 376.

16. נוסף ונפנה לפסיקה נוספת שניתנה גם היא לאחרונה, בה חזר ביהמ"ש על עיקרי הלכה זו ועמד על חשיבותה - נא ראו לעניין זה פסה"ד מיום 15.4.2018 בעמ"נ 17-04-43172 גלילות מחזור פסולת בע"מ נ' עיריית רמת השרון (פורסם בנבו) – שם נפסק, כי איחור בהגשת השגה הנו עניין מהותי אשר מחייב דחיית הערר על הסף.

17. וביישום פסיקה זו לעניינו, במקרה הנדון המדובר באיחור משמעותי של קרוב לחודש וחצי (התשובה להשגה נמסרה ביום 5.8.18 והערר הוגש ביום 15.10.18). העוררת לא חלקה בשום שלב על האיחור ומכל מקום לא הגישה כל ראייה לסתור את הראיות שהציג המשיב לתמיכה בטענתו זו. כך גם לא סיפקה העוררת כל טעם לאיחור ובוודאי לא "טעם מיוחד שיירשם". זאת ועוד, העוררת לא הגישה כל בקשה לארכה, בוודאי לא בטרם חלף המועד אך גם לא לאחר שחלף. בכך, לפי כל מבחני הפסיקה שהובאו לעיל, דין הערר להידחות עקב הגשתו באיחור ואין כל טעם המצדיק אי דחייתו.

18. על כן, דין הערר להידחות על הסף ואף מבלי להידרש לטענות לגופו של עניין. אך למעלה מן הצורך נוסף, כי מסקנתנו מהסיור שערנו בנכס הנה, כי ממילא דין הטענות שהועלו בהשגה ובערר להידחות גם לגופן, כמפורט להלן.

דיון בטענות העוררת לגופו של עניין – סיווג הנכס:

19. ככלל, סיווגו של נכס כלשהו, לצרכי הטלת ארנונה מתבצע על פי השימוש שנעשה באותו נכס. כלל זה מעוגן בהוראת סעיף 8(א) לחוק ההסדרים במשק המדינה (תיקוני חקיקה להשגת יעדי התקציב) תשמ"ג – 1992, הקובע:

"מועצה תטיל בכל שנת כספים ארנונה כללית על הנכסים שבתחומה, שאינם אדמות בנין; הארנונה תחושב לפי יחידת שטח בהתאם לסוג הנכס, לשימוש ולמקומו ותשולם בידי המחזיק בנכס".

מהוראת סעיף זה עולה, כי סיווג העסק לצורך קביעת שיעור הארנונה, יקבע על פי השימוש שנעשה בפועל בנכס – ראו לעניין זה אף בג"צ 345/78, 364, 461, 462 ירדניה חברה לביטוח בע"מ ואח' נ' עיריית ת"א-יפו, פ"ד לג(1), 113.

20. כאמור, הצדדים חלוקים לגבי סיווגו של הנכס ולמעשה העמידו להכרעתו שני סיווגים מצו המסים: "מחסן" (לשיטת העוררת) או "עסקים" (לשיטת המשיב).

מפאת חשיבותם יובאו להלן במלואם נוסחם של שני סיווגים אלה – שהנו זהה בכל צווי הארנונה בשנים הרלבנטיות לעררים שלפנינו:

"עסקים – פירושם חנויות מכל הסוגים, מסעדות, אולמות לשמחות, קיוסקים, דוכנים או כל עסק אחר שלא הוזכר כאן למעט משרדים או מפעלים".

"מחסן – מבנה המשמש את העסק לאחסון בלבד ולא נעשית בו כל פעילות מסחרית". (ההדגשה שלנו).

למקרא הסיווג "מחסן" עולה, כי סיווג זה מציב מס' תנאים מצטברים, כדלקמן:

- א. כי המדובר במבנה.
- ב. המבנה משמש עסק.
- ג. השימוש הוא לאחסון בלבד.
- ד. לא נעשית בנכס כל פעילות מסחרית.

21. עניינו הרואות, כי הפריט עצמו מציב תנאי, לפיו לא מתבצעת כל פעילות מסחרית בתוך הנכס אלא הוא משמש אך ורק לטובת אחסון.

22. במסגרת ההלכה הפסוקה שעסקה בסיווג "מחסן" נפסק, בכל הנוגע לחלק אחורי של נכס מסחרי אשר משרת את חלקו הקדמי, לאחסון סחורה שנמכרת בחלק הקדמי, כי מקום שבו מדובר בשימוש אינטנסיבי וחלק מממכר אינטנסיבי שמתבצע בחלק הקדמי – או אז לא יוכר החלק האחורי כ"מחסן", שכן לא ניתן לראות בו כזה שלא מתבצעת בו "פעילות מסחרית".

23. נא ראו לעניין זה למשל בר"מ 7786/12 סופרפארם ישראל בע"מ נ' מנהל הארנונה בעיריית פתח תקווה (פורסם בנבו) – במסגרתו הותיר בית המשפט העליון על כנו את פסק דינו של ביהמ"ש המחוזי מפי כב' הש' פינקלשטיין, בו נפסק כי:

"בין השטח שבמחלוקת לבין שאר חלקי הנכס קיימת זיקה משמעותית. השטח שבמחלוקת משרת את הנכס, וקיומו הוא הכרחי למימוש תכליתו. זאת הואיל ורוב הסחורה בשטח שבמחלוקת, הנגיש במלואו לעובדי המעוררת, מיועדת לממכר השוטף הנעשה משטח הממכר של הנכס, כך שהשטח שבמחלוקת נחוץ לקיום הפעילות העסקית השוטפת של המעוררת" (ההדגשות שלנו).

ראו פסיקה דומה בבר"מ 4051/11 סופרפארם ישראל בע"מ נ' מנהל הארנונה בעיריית אילת (פורסם בנבו), עמ"נ 57088-11-13 סופרפארם נ' עיריית רחובות ועמ"נ 791-12-13 גולף נ' עיריית רחובות (פורסם בנבו), עת"מ (ב"ש) 17205-04-13 סופר פארם ישראל בע"מ ואח' נ' מנהל הארנונה בעיריית אילת (פורסם בנבו).

24. עוד ראו פסיקה נוספת שעסקה באופן ספציפי בשאלת פיצול מחסן הצמוד לחנות - עת"מ 204/09 בריל תעשיות נעליים בע"מ נ' מנהל הארנונה בעיריית פתח תקווה (פורסם בנבו) (להלן: "פס"ד בריל"), שם קבע ביהמ"ש, לאחר שהתייחס למבחנים הספציפיים העולים מהלשון הספציפית והייחודית של הגדרת "מחסן" בצו המסים של עיריית פתח תקווה, כי גם לפי המבחנים הכלליים שנקבעו בפסיקה, אין מקום לפיצול המחסן ואישרר למעשה את קביעות וועדת הערר עצמה, אשר גם היא מצאה לנכון להתייחס למבחנים אלו בנוסף למבחנים הספציפיים שבלשון צו המסים. וכך נכתב:

"השטח המשמש כמחסן מהווה חלק בלתי נפרד מהחנות ומשרת אותה, שכן המלאי המצוי בו מיועד להימכר בחנות. המחסן נחוץ לפעילות השוטפת של החנות ואין הוא יכול לעמוד בפני עצמו. בין המחסן לבין החנות קיימת זיקה משמעותית, היות והמחסן משרת את החנות וקיומו הכרחי למימוש תכליתה של החנות, שכן לא ניתן להציג את מלוא הסחורה בחנות.

לאור כל האמור, החלטת ועדת הערר, לפיה יש לסווג את השטחים נשוא הערר בסיווג "מסחר", הינה החלטה סבירה ואין יסוד להתערב בה" (ההדגשות שלנו).

25. עוד נפנה להחלטות שניתנו על ידי וועדת הערר שליד העיר עכו, הרכב אחר מהרכב זה, בערר 15/14 ועוד סופרפארם בע"מ נ' מנהל הארנונה בעיריית עכו (להלן: "ערר סופרפארם") והחלטות בעררים 23/13 ו-18/14 קבוצת גולף בע"מ נ' מנהל הארנונה בעיריית עכו (להלן: "ערר גולף") – באותם המקרים, בדומה לפסיקה שהובאה לעיל, נדחתה טענה לחיוב החלק האחורי של החנות בסיווג "מחסן", מאותם הטעמים שהובאו בפסקי הדין שצוינו לעיל ולאחר יישום התנאים הספציפיים הקיימים בסיווג "מחסן" שבצו המסים – נפסק, כי לא ניתן לראות בחלק זה ככזה שמשמש את העסק "לאחסון בלבד ולא נעשית בו כל פעילות מסחרית", וזאת בשים לב לצמידות הפיזית, לקשר ההדוק והאינטנסיבי והתלות של החלק העיקרי בחלק זה – אשר הנו הכרחי לקיומו באופן שוטף –

ראו למשל בס' 34 להחלטה בערר סופרפארם ציטוט דבריה של נציגת העוררת בערר סופרפארם לגבי החלקים האחוריים שהתבקש סיווגם כ"מחסן", לפיהם מילוי של מוצרים מחלקים אלה מתבצע מידי יום וכי אין במקום סחורה המוחזקת במשך שנים. על בסיס זה החליטה הוועדה, כי:

"בהיות הסחורה המאוחסנת בשטח שבמחלוקת מלאי המיועד להימכר בחנות ואשר באופן שוטף, דינאמי ואינטנסיבי מועברת לחנות לפי הצורך ברי כי פעילות זו מהווה חלק בלתי נפרד ואף הכרחי מפעילות המכירה המתבצעת בחנות ואין לראות באיחסונו בשטח שבמחלוקת כפעילות שאינה "פעילות מסחרית". על כן, רק בשל כך לא ניתן לומר כי השימוש בשטח שבמחלוקת בא בגדר הגדרת "מחסן" שבצו המסים". (ההדגשה במקור).

26. נפנה גם להחלטה אשר ניתנה על ידי וועדה זו, בערר מאי מרקט בע"מ נ' מנהל הארנונה בעיריית עכו (עררים לשנים 2006-2014) – שם התקבלה הטענה להחלת סיווג מחסן לגבי מחסן שאינו מצוי בצמידות לסופרמרקט ואשר הוכח כי האחסון בו הנו ארוך טווח ואינו אחסון של מלאי הנמכר באופן שוטף בסופרמרקט הסמוך וכי אין בו קופה רושמת או משרד. לעומת זאת, מחסן נוסף שהיה קיים במתחם וכן היה ממוקם בצמידות לסניף הסופרמרקט ואשר לגביו הוכח כי המלאי המאוחסן בו משמש באופן שוטף ויום יומי את הסופרמרקט – לגביו נקבע כי הוא לא יוכר כ"מחסן" כמשמעותו בצו המסים.

27. ולסיכום הדברים – עינינו הרואות, כי הפריט עצמו של אחסון מציב תנאי, לפיו לא מתבצעת כל פעילות מסחרית בתוך הנכס אלא הוא משמש אך ורק לטובת אחסון. נוסח זה עולה בקנה אחד עם ההלכה הפסוקה שצוינה לעיל, ומכוון גם הוא לפעילות טהורה של אחסון בלבד ושאינה כוללת מכירה שוטפת ובתדירות גבוהה של המלאי, ובוודאי לא כוללת עיסוק הקשור עם המכירה שמתבצע מתוך הנכס.

28. **וביישום לענייננו** – במהלך הסיור בנכס התברר, כי המדובר בנכס המשמש את העוררת לשיווק והפצת עוגיות. העוררת רוכשת עוגיות משתי מאפיות – אחת בחולון ואחת באריאל, והן מגיעות לנכס בתדירות של פעמיים בשבוע. העוררת עובדת מול סוכנים שמפיצים ומוכרים את העוגיות. העוגיות יוצאות מהנכס עם תעודת משלוח, הסוכנים מוכרים את העוגיות ומוציאים חשבונית ברכב, עם המכירה. הנכס עצמו כולל שטחי אחסון שבהם נצפתה סחורה של עוגיות וכן משרד הממוקם בתוך הנכס, הכולל פינת ישיבה, מחשב, מדפסת וסורק, מדפים ובהם קלסרים רבים וציוד משרדי וכן שולחן עבודה עמוס במסמכים וציוד משרדי, ממנו ניכר כי מתבצעת בו עבודה משרדית שוטפת. העוררת מסרה כי אין לה נכס אחר ממנו היא מפעילה את הנכס.

29. מדברים אלה עולה, כי העוררת אינה עומדת בתנאי המצטבר לפיו על הנכס לשמש לאחסון בלבד. עצם העובדה שיש בנכס משרד, שוללת את תנאי זה. העוררת ציננה כי אין לה נכס אחר ממנו היא מנהלת את העסק. גם אם המכירה של העוגיות מתבצעת על ידי הסוכנים מחוץ לנכס וכך גם הוצאת החשבונית, עדיין צריך טיפול משרד וחשבונאי להפעלת העסק: יש לבצע הזמנות מהמאפיות באריאל וחולון ונהל רישום על כך, יש לבצע ניהול ותיאום של עבודת הסוכנים, יש להוציא תעודות משלוח עם הוצאת הסחורה מהנכס והעברתה לסוכנים, יש לרכז את תעודות המשלוח, יש לתאם מועדי הגעת סחורה לנכס והעברתה לסוכנים ועוד ועוד. כל זאת נעשה בהכרח מהמשרד שנצפה בסיור, שכן העוררת מסרה שאין לה משרד אחר.

30. מכל מקום, מהתרשמותנו הבלתי אמצעית מביקורנו במקום, התרשמנו כי המדובר במשרד פעיל שגם אם הוא לא מאויש בכל יום ובכל דקה, מתבצעת ממנו הפעילות המסחרית של מכירת העוגיות. ובכך, לא ניתן לומר שהנכס משמש לאחסון בלבד או שלא מתבצעת בו כל פעילות מסחרית.

31. כך גם תדירות הגעת העוגיות אל הנכס ותדירות יציאתן, מציבה נכס זה במקום אחר לגמרי מהמחסן שצוין בהחלטה בעניין מאי מרקט דלעיל. כך גם, אין המדובר בסחורה בעלת חיי מדף ארוכים כמו כלי בית, ולא בכדי היא מתחדשת פעמיים בשבוע. משמדובר בתדירות גבוהה של כניסה ויציאה של סחורה, גם בכך יש להעיד על פעילות מסחרית של מכירה המתבצעת בנכס. הנכס למעשה מהווה חוליית ביניים פעילה בשרשרת המכירה של העוררת והעובדה שאין בו קופה רושמת, אין בה לבדה להופכו לנכס שאינו חלק מפעילות מסחרית. לכן, גם מסיבה זו הוא אינו ממלא אחר תנאי סיווג "אחסון" שבצו המסים.

32. זוהי אולי פרשנות צרה של המונח "אחסון", אך לא ניתן להעלם מלשונו הברורה של צו המסים, אשר קובע במפורש תנאים מצטברים לתכולתו, שהעוררת אינה ממלאה אחריהם.

33. אשר על כן, לאור כל האמור לעיל נדחית טענת המשיב באשר לסיווג הנכס, גם לגופו של עניין.

סיכום ומסקנות:

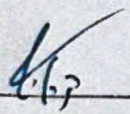
34. אשר על כן, לאור כל האמור לעיל, הערר נדחה בזאת, על הסף ולגופו של עניין.

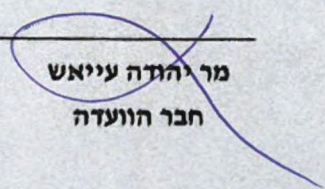
35. בנסיבות העניין, לא מצאנו לנכון ליתן צו להוצאות.

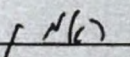
36. בהתאם לתקנה 20(ב) **לתקנות הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית) (סדרי דין בפני וועדת הערר)**, התשל"ז-1977, קיימת זכות ערעור על החלטה זו, לפני בית המשפט לעניינים מנהליים בחיפה וזאת תוך 45 ימים מיום מסירת ההחלטה.

37. בהתאם להוראת תקנה 20 (ג) **לתקנות הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית) (סדרי דין בוועדת הערר)**, התשל"ז-1977, החלטה זו על נספחיה תפורסם באתר האינטרנט של עיריית עכו, וזאת

תוך 10 ימים מיום הגעת ההחלטה לצדדים. הצדדים יוכלו להביע את התנגדותם לפרסום ההחלטה
בתוך 5 ימים מיום קבלת ההחלטה ותינתן החלטה בהתאם.

מר רועי קרליץ
חבר הוועדה

מר יהודה עייאש
חבר הוועדה

עו"ד ראמי חזאן
יו"ר הוועדה

ניתן היום, 8/6/2020.